

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Dukesa a členov senátu JUDr. Juraja Semana, JUDr. Anny Markovej, JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Aleny Prieceleovej, v právnej veci žalobcu **M.** zastúpeného JUDr. Š. proti žalovanému **Z.** zastúpenému JUDr. A. **o vydanie veci**, ktorá sa viedla na Krajskom súde v Banskej Bystrici, pod sp. zn. 25 Cb 1/2006, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. apríla 2007 č. k. 2 Obo 269/2006–458, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **z a m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal dodať žalobcovi hliník v ingotoch v kvalite 99,5% 93 925 kg a v kvalite 99,7 % 152 066 kg a nahradiť mu 34 047,-- Sk trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 4. apríla 2007 č. k. 2 Obo 269/2006–458, zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici tak, že žalobu zamietol. V zmeňujúcom rozhodnutí súd uviedol, že žalobca v žalobe neuviedol, na akom právnom základe požaduje vydanie hliníka. Súd prvého stupňa právne túto vec neposúdil

podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane vlastníctva (§ 126 ods. 1), keďže žalobca nepreukázal vlastníctvo k veciam, ktoré žiadal vydať. Po doplnení dokazovania výsluchom svedka Š. došiel k záveru, že svedok nevlastnil hliník, ktorý by uskladňoval u žalovaného a „skladovacie prehlásenie“ nie je dokladom o zmluve o skladovaní, ani zmluvou o skladovaní, keďže nemá základné esenciálne zložky takej zmluvy. Zmluva o skladovaní patrí podľa Obchodného zákonníka medzi tzv. relatívne obchodné zmluvy (§ 261 Obch. zák.), pritom obe zmluvné strany musia byť podnikateľmi. Uzavieranie a vznik zmluvy o skladovaní sa spravuje jednak všeobecnými ustanoveniami § 43 až § 47 Občianskeho zákonníka o zmluvách, ktoré dopĺňujú niektoré osobitné ustanovenia Obchodného zákonníka obsiahnuté v § 269 až v § 275. Účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá. Z tohto hľadiska, na rozdiel od právneho názoru, podľa ktorého zmluva je „perfektná“, odvolací súd považoval zmluvu za neplatnú. Zástupca žalobcu na odvolacom pojednávaní v záverečnom návrhu rozhodnutie prvostupňového súdu žiadal potvrdiť a tým návrhu vyhovieť na základe toho, že nárok sa zakladá na skladovom vyhlásení z 18. 09. 1995, ktoré vystavil pracovník žalovaného, Ing. M., ktorý spôsob je bežný medzi podnikateľmi a vychádza z obchodných zvyklostí. Obchodný zákonník pripúšťa postup podľa obchodných zvyklostí v prípade, ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa ustanovení Obchodného či Občianskeho zákonníka (§ 1 ods. 2 Obch. zák.). Skladové vyhlásenie v podaní a náležitostiami, ako ho prezentoval a vysvetlil zástupca žalobcu, nemalo a nemohlo mať právne následky, ktoré mu boli pripisované. Do nášho právneho poriadku bol zákonom z 1. apríla 1998 č. 144/1998 Z. z., v znení zákona č. 526/2002 Z. z., s účinnosťou od 1. júna 1998 (teda až po vzniku obchodného vzťahu medzi účastníkmi) zavedený skladiskový záložný list a tovarový záložný list. Tým sa vyplnila medzera o inštitút, ktorý sa bežne aplikoval a aplikuje v medzinárodnom obchode a čomu zodpovedá aj prijatá citovaná právna norma. Tomu, ale ani medzinárodnému dokumentu, nezodpovedalo skladové vyhlásenie, vydané pracovníkom žalovaného. Pre úplnosť odvolací súd dodal, že úprava a náležitosti a použitie skladištného listu v Európe vychádzajú značne z úpravy cenných papierov. Tak je tomu v rakúskom a nemeckom obchodnom práve, kde, ak skladovateľ vydal skladištný list, ktorý môže byť prevedený indosamentom, a ak bol tovar skladovateľom prevzatý, má odovzdanie skladištného listu tomu, kto je podľa tohto listu oprávnený na prevzatie tovaru, rovnaké účinky na nadobúdanie práv k tovaru, ako samotné odovzdanie

tovaru. Obdobná je úprava švajčiarska a z rovnakých zásad vychádzal aj zákon č. 85/1944 Sb. zák. o tovarovom záložnom liste z 15.júla 1944.

Podľa terajšej našej úpravy ide pri skladiskovom záložnom liste o cenný papier a o tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. c/ Obchodného zákonníka) na rozdiel od zmluvy o skladovaní. Ak právnu úpravu v inom štáte v rámci obchodných vzťahov považujeme za obchodnú zvyklosť, musí tomu zodpovedať aj príslušný právny dokument. Zmluva o skladovaní, ani dokument zodpovedajúci skladištnému listu, zriadené neboli, ani taký dokument, ktorý by bolo možné zaradiť pod normy Občianskeho alebo Obchodného zákonníka, preto odvolací súd zmenil rozsudok prvostupňového súdu a žalobu zamietol.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok súdu odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dovolaní okrem iného uviedol, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V rozpore s § 213 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 O. s. p. odvolací súd vychádzal zo zásadne rozdielneho skutkového a právneho záveru ako súd prvého stupňa. Jediný dôkaz, ktorý vykonal odvolací súd, bol výsluch svedka Š.. Svoj rozdielny záver však opiera aj o také dôkazy, ktoré sám nevykonal. Svoje rozdielne skutkové zistenia a právne hodnotenie pritom mohol oprieť len o také dôkazy, vo vzťahu ku ktorým dokazovanie v potrebnom rozsahu vykonal. V opačnom prípade bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa a nič ho neoprávňovalo k jeho zmene.

Podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Odvolací súd zrejme nepochopil dôvody a právnu podstatu žalobcom uplatňovaného nároku voči odporcovi. Navrhovateľ nikdy netvrdil, že predmetné Skladové vyhlásenie z 18. septembra 1995, vystavené Z., je zmluvou o skladovaní. Ide o právny úkon, ktorý bol určený spoločnosti M., z obsahu ktorého, bez ohľadu na jeho pomenovanie, jednoznačne vyplýva, že jeho účelom a zmyslom bolo:

- deklarovat' vlastníctvo tovaru Š., jeho kvalitu a množstvo,
- zabezpečiť záväzok predávajúceho, vyplývajúci z kúpnej zmluvy č. X z 12. septembra 1995, uzavretej medzi M. v postavení kupujúceho a živnostníkom Š.,

v postavení predávajúceho – ako príloha ku kúpnej zmluve, ktorá nadobudla platnosť dňom vystavenia predmetného vyhlásenia o skladovaní,

- vystaviť pre kupujúceho dokument, ktorý by ho oprávňoval k prevzatiu zaplateného tovaru.

Žalovaný už krátko po vystavení skladového vyhlásenia z 18. septembra 1995 (ale až po uhradení kúpnej ceny na účet Š.) spochybňuje akékoľvek právo navrhovateľa na prevzatie tovaru argumentujúc tým, že Š. nemal nikdy u neho uskladnený žiadny hliník, že medzi ním a Š. nikdy nedošlo k uzavretiu zmluvy o skladovaní, nikdy nedošlo k uzavretiu zmluvy ani medzi navrhovateľom a odporcom, ktorá by oprávňovala navrhovateľa k vydaniu tovaru a že predmetné skladové vyhlásenie nemá náležitosti zmluvy o skladovaní v zmysle § 527 Obch. zák. Túto argumentáciu si osvojil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v napadnutom rozhodnutí a na podporu svojich tvrdení dokonca uvádza, že skladové vyhlásenie, ako bolo prezentované, nemalo a nemohlo mať právne následky, ktoré mu boli pripisované, lebo do nášho právneho poriadku bol zavedený zákonom č. 144/1998 Z. z. o skladiskovom záložnom liste a tovarovom záložnom liste v znení zák. č. 526/2002 Z. z. s účinnosťou od 1. júna 1998, teda až po vzniku obchodného vzťahu medzi účastníkmi. Ušlo zrejme jeho pozornosti, že v čase vzniku obchodného vzťahu platil Obchodný zákonník, ktorý pozná inštitút potvrdenie a prevzatí vecí na skladovanie aj inštitút skladištného listu (§ 528 ods. 2 Obch. zák.). Novozavedené právne inštitúty skladiskový záložný list a tovarový záložný list nie sú totožné, ani nenahradzujú už v § 528 ods. 2 Obch. zák. zavedené potvrdenie a prevzatí vecí na skladovanie skladištný list. Samotné skladové vyhlásenie, ani navrhovateľ nikdy nepovažoval za zmluvu o skladovaní, považoval ju však plným právom za jej dôsledok - potvrdenie a dôkaz jej existencie, teda toho, že takáto zmluva medzi odporcom a Š. zrejme uzavretá bola. Aký bol presný obsah dohody – zmluvy medzi odporcom a Š., navrhovateľ v tom čase nevedel ani vedieť nemohol, keďže k platnému uzavretiu zmluvy o skladovaní podľa § 527 a nasl. Obch. zák. nevyžadoval a doposiaľ nevyžaduje jej písomnú formu. Práve preto bolo Skladové vyhlásenie z 18. septembra 1995 pre navrhovateľa rozhodujúcim a dostatočným dôkazom toho, že takáto zmluva (hoci aj ústna) medzi Š. a Z., existuje a práve z tohto dôvodu žalobca so Š. uzatváral kúpnu zmluvu a na jej základe mu aj uhradil kúpnu cenu v dobrej viere a presvedčení, že vydaním Skladového vyhlásenia z 18. septembra 1995 vznikol medzi navrhovateľom a odporcom záväzkový právny vzťah, z ktorého je navrhovateľ oprávnený domáhať sa vydania zakúpeného tovaru voči odporcovi. Len úzko reštriktívny a formálny výklad príslušných zákonných ustanovení bránil odvolaciemu súdu pripustiť

možnosť, že aj jednostranný prejav vôle len jedného z účastníkov môže zakladať záväzkový vzťah – právo druhého účastníka na plnenie bez toho, aby muselo ísť vždy len o zmluvu, ako klasický dvojstranný právny vzťah, alebo bez toho, aby pomenovanie a obsah takéhoto právneho úkonu bolo možné exaktne podriaďiť pod konkrétne ustanovenie zákona. O tom, že aj jednostranné prejavy vôle - jednostranné právne úkony sú považované zákonodarcom za obchodné záväzkové vzťahy, je najlepším dôkazom tretia časť Obchodného zákonníka, obsahujúca úpravu viacerých takýchto jednostranných úkonov, ako napr. ručenie - § 303 Obch. zák., banková záruka – § 313 Obch. zák., sľub odškodnenia - § 725 Obch. zák.

Odvolací súd dospel k zásadne rozdielnym skutkovým aj právny záverom a rozhodol o zamietnutí žaloby len na podklade jediného ním vykonaného dôkazu v odvolacom konaní – výsluchu svedka Š., ktorého dokonca označuje za kľúčového svedka. Z jeho rozhodnutia však nie je zistiteľné, akým zásadným a konkrétnym spôsobom ovplyvnila výpoveď tohto svedka napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd sa pritom ani nepokúsil konfrontovať tohto svedka s listinnými dôkazmi, založenými v spise, hoci v ich svetle vyvstávajú pochybnosti o jeho hodnovernosti. Namiesto snahy o dôkladný výsluch tohto svedka, zameraný na skutočnosti, majúce význam pre rozhodnutie v tomto spore, sa odvolací súd zaoberal (z jeho pohľadu) podstatnými vecami, ako je „právna forma podnikania svedka“, či dokonca jeho „oprávnenie podnikat' so zahraničím“.

Základné interpretačné pravidlo je obsiahnuté v § 266 Obch. zák., v zmysle ktorého prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy (ods. 1), v prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá (ods.2), pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, vrátane rokovaní o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí (ods. 3), prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany ktorá, ako prvá v konaní tento výraz použila (ods. 4). So zreteľom na § 226 Obch. zák. mal odvolací súd predmetné skladové vyhlásenie z 18. septembra 1995 skúmať a posudzovať nielen z hľadiska jeho formálneho označenia, ale

predovšetkým z hľadiska jeho obsahu. Musel by potom nevyhnutne zistiť, že účastníci tohto právneho úkonu, jeho účel a zmysel, predmet a obsah záväzku (množstvo a kvalita), ako aj podmienky plnenia sú viac ako dostatočne určené a definované, a preto sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, koho tento dokument a k čomu zaväzuje a kto je na základe tohto dokumentu a k prijatiu akého konkrétneho plnenia oprávneným. Navrhovateľ nevidí žiadny dôvod, aby predmetné Skladové vyhlásenie z 18. septembra 1995 nebolo platným dokumentom – záväzkovým vzťahom, oprávňujúcim navrhovateľa požadovať vydanie predmetného tovaru, alebo skladištným listom vystaveným skladovateľom (odporcom), ktorý mal všetky formálne aj obsahové náležitosti cenného papiera v zmysle vtedy platného zákona (§ 1 zák. č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch) a vystavením ktorého navrhovateľovi (v postavení ukladateľa § 528 ods. 4 Obch. zák.) na základe § 528 ods. 3 Obch. zák. vzniklo voči odporcovi (skladovateľovi) právo na vydanie skladovaného hliníka.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne a vychádza zo správne zisteného skutkového stavu, ktorý odvolací súd správne posúdil. Navrhovateľ nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by existoval nejaký právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom, na základe ktorého by mal odporca vydať navrhovateľovi dotknutý hliník. Navrhol dovolacie konanie zamietnuť a zaviazať žalobcu na zaplatenie trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania a dovolanie je prípustné § 238 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Z obsahu spisu vyplývajú nasledujúce skutočnosti, ktoré považoval dovolací súd za významné pre posúdenie dôvodnosti žaloby :

1/ Žalobca, ako kupujúci 12. septembra 1995 uzavrel so Š. (v zmluve označený ako A.), ako predávajúcim, kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bolo 420 t hliníka v ingotoch kvality 99,5% a 200 t hliníka v kvalite 99,7%. V zmluve boli platobné podmienky dohodnuté tak, že výrobca (v zmluve uvedený ako Ž.) vystaví skladovacie prehlásenie, v ktorom oznámi, že tovar uskladňuje v prospech kupujúceho vo svojom sklade a ak kupujúci preukáže úradné

potvrdenie svojej banky, že protihodnotu tovaru poukázal na bankový účet predávajúceho. Kupujúci má potvrdenie banky o tom, že protihodnota tovaru bola poukázaná na bankový účet predávajúceho, ktorý je uvedený na faktúre, predložiť do päť bankových dní.

2/ 18. septembra 1995 vydal výrobca hliníka Z..., žalobcovi listinu, v ktorej potvrdzuje, že v jeho sklade skladuje hliník v ingotoch, ktorý je vlastníctvom firmy A. Skladuje hliník v množstve 200 t hliníka kvality 99,5% a 200 t hliníka v kvalite 99,7%. Ďalej potvrdzuje, že tovar okamžite uvoľní v zmysle zákazky firmy M., potom ako kupujúci skladovaného hliníka predloží oficiálne potvrdenie banky, podľa ktorého bola protihodnota tovaru poukázaná na účet firmy A. číslo X.. Potvrdenie je opatrené pečiatkou výrobcu a podpisom jeho pracovníka Ing. M. a je adresované žalobcovi.

3/ Listom z 25. septembra výrobca hliníka žalovanému oznamuje, že bude akceptovať potvrdenie jeho banky o poukázaní hodnoty tovaru na firmou A. upravené číslo účtu X.. V potvrdení je uvedené, že platí spolu s prehlásením o skladovaní z 18. septembra 1995.

4/ B. poukázala 28. septembra 1995 na účet A. uvedený pod 3/ 904 000,-- DEM.

Uvedené skutočnosti medzi účastníkmi ani neboli sporné.

Listina, ktorú vydal žalovaný 18. septembra 1995 (ďalej len listina) nie je zmluvou o skladovaní, keďže nejde o zmluvu, ale o jednostranný právny úkon. Nie je však ani písomným potvrdením o prevzatí veci na skladovanie podľa § 528 ods. 1 Obch. zák. Potvrdenie o prevzatí veci na skladovanie je úkonom smerujúcim voči tomu, od koho skladovateľ prevzal vec na skladovanie, teda ukladateľovi. Takéto potvrdenie oprávňuje ukladateľa, aby mu bol na základe potvrdenia vydaný predmet skladovania. Žalovaný však potvrdením nepotvrdzuje žalobcovi, že od neho prevzal tovar na skladovanie. Potvrdzuje, že skladuje tovar pre tretiu osobu. Nie je ani skladištným listom podľa § 528 ods. 2, 3 Obch. zák. Z jeho obsahu nevyplýva, že má mať charakter cenného papiera, nie je v ňom uvedené, či ide o papier na meno alebo na doručiteľa, nie je v ňom uvedené, kto je prvým oprávneným a neobsahuje ani výslovný záväzok vydať na základe potvrdenia uskladnený tovar. Ako podmienku pre vydanie nestanovuje predloženie potvrdenia, ako to je pri cenných papieroch, ale splnenie inej podmienky. I keď to pre posúdenie veci nie je rozhodujúce, podľa v listine

opísaného stavu by skôr ako o skladovanie, malo ísť o uloženie veci (§ 516 a nasl. Obch. zák.), keďže malo ísť o opatrovanie vecí, ktoré mal žalovaný u seba v súvislosti s obchodným stykom so žalovaným (išlo by o opatrovanie vecí, ktoré už v dôsledku kúpy od žalovaného boli vlastníctvom kupujúceho). V takom prípade však neprichádza do úvahy potvrdenie o prevzatí veci, keďže ide o veci, ktoré má opatrovateľ u seba z iného právneho dôvodu bez prevzatia. Žiada sa doplniť, ani že vydanie písomného potvrdenia o prevzatí veci na skladovanie podľa § 528 ods. 1 Obch. zák. samo o sebe nezakladá žiadne nové právo na vydanie veci. Právo na vydanie skladovanej veci vyplýva zo skutočnosti, že ukladateľ vec na skladovanie odovzdal a skladovateľ ju prevzal. Po skončení skladovania má ukladateľ právo na vydanie (vrátenie) uloženej veci. Potvrdenie o prevzatí je síce možným dôkazným prostriedkom na preukázanie, že vec na uskladnenie bola skutočne prevzatá, nevylučuje však možnosť preukázania opaku.

Treba však prisvedčiť žalobcovi, že záväzky vznikajú nielen zo zmlúv, ale aj z jednostranných úkonov, pričom rovnako ako zmluvy môžu účastníci obchodnoprávných vzťahov robiť aj jednostranné úkony, ktoré ako typy nie sú v zákone upravené (analogicky § 269 ods. 2 Obch. zák.). Podmienkou je, že predmet záväzku je dostatočne určený.

Sporná listina je nepomenovaným právnym úkonom, v ktorom je vyjadrený záväzok žalovaného. Predmet záväzku je v ňom dostatočne určený. Obsahom druhej časti (odseku) listiny je záväzok žalovaného, za splnenia určených podmienok veci (tovar) označený v prvej časti (odseku) listiny uvoľniť. Prvá časť listiny má charakter potvrdenia určitej skutočnosti, teda formálnym spôsobom podanú informáciu o tom, že na svojom sklade skladuje hliník v uvedenom množstve, ktorý je vlastníctvom firmy A. Okrem informácie však má prvá časť listiny aj formu uvádzacej časti, v ktorej sa definuje predmet záväzku tým, že naň odkazuje druhá časť listiny. Z listiny však nie je celkom zrejmé, čo sa rozumie uvoľnením tovaru. V spojení s údajom, že tovar bude uvoľnený v zmysle zákazky firmy (uvedený plný názov žalobcu) a ďalšieho textu, ktorý stanovuje podmienku, že potvrdenie od banky, predloží kupujúci (žalobca), treba dospieť k záveru, že pod uvoľnením sa rozumie danie tovaru do dispozície toho, komu je potvrdenie určené (adresované). Pri výklade významu použitého výrazu je významné to, že ho použil po prvýkrát žalovaný (§ 266 ods. 4 Obch. zák.) a žalobca v postavení adresáta dôvodne prikladá použitému výrazu význam odovzdania veci alebo umožnenia disponovania s ňou.

Splnením podmienky uvedenej v druhej časti listiny vzniká právo žalobcu na vydanie tovaru definovaného v prvej časti a povinnosť žalovaného vydať mu ho. Právo žalobcu však mohlo vzniknúť len za predpokladu, že informácia (definícia tovaru ako predmetu záväzku) uvedená v prvej časti listiny zodpovedá skutočnosti, teda ak v opatere žalovaného skutočne je, resp. v čase, keď sa mal záväzok plniť, bol hliník, ktorý je vlastníctvom firmy A.. Ak informácia nezodpovedá skutočnosti, a žalovaný neskladuje hliník, ktorý je vlastníctvom uvedenej firmy, nemôže vzniknúť alebo trvať jeho záväzok na vydanie. Z uvedeného pohľadu nie je významné, či informácia nezodpovedala skutočnosti od samého počiatku, teda žalovaný v čase vydania listiny žiaden hliník, patriaci uvedenej firme, nemal v opatere, alebo prestala byť aktuálnou až po vydaní listiny (napríklad tým, že hliník bol medzičasom vydaný jeho majiteľovi).

Žalovaný v priebehu celého konania tvrdil, že neskladoval hliník, ktorého vlastníkom by bola firma A., a to predovšetkým preto, že v rozhodujúcom čase a v dotknutých množstvách hliník od neho nekúpila. Opak, teda že uvedená firma hliník v množstve uvádzanom v listine kúpila a hliník, ktorý bol jej vlastníctvom, žalovaný skladoval, v konaní nebolo preukázané. V spise je založená fotokópia zmluvy o kúpe hliníka medzi žalovaným a firmou A., uzavretá 19. septembra 1995, teda až po vydaní listiny. Podľa čl. 10 zmluvy mala byť cena zaplatená vopred na základe predfaktúry. Ak cena nebola zaplatená do 7 dní od vystavenia predfaktúry, strácal kontrakt účinnosť. V konaní bolo preukázané, že žalobca kúpnu cenu poukázal na účet firmy A. Žalovaný preukázal, že firma A. žalobcovi kúpnu cenu na jeho účet nepoukázala. Za uvedenej dôkaznej situácie odvolací súd správne doplnil dokazovanie výsluchom svedka Š.. Ide o podnikateľa, ktorý podnikal pod obchodným menom A. Výpoveď svedka je v niektorých detailoch nejasná, nepresná a odporujúca niektorým listinným dokladom založeným v spise (najmä v tvrdení, že bol len sprostredkovateľom a sám žiaden hliník nekupoval). Nepresnosti sú však vysvetliteľné časovým odstupom dvanástich rokov od udalosti. Jeho výpoveď však potvrdzuje skutočnosť, že na účet žalovaného nepoukázal kúpnu cenu za hliník. Jeho výpoveď, že peniaze odovzdal Ing. M. (v presne neuvedenej výške) v spojení s tvrdením a informáciou žalobcu, že zo zaplateného a avizovaného množstva dostal 13., 18, a 23. októbra 1995 spolu 154 009 kg hliníka doručeného železnicou, zodpovedá tvrdeniu žalovaného, že firme A. predali hliník, ktorého cena však bola zaplatená v hotovosti a Š. ho sám prevzal, resp. sám zabezpečil jeho odoslanie do M.. Vyplýva to napokon aj z nákladných listov o uvedených zásielkach hliníka, ktoré

predložil žalobca. Odosielateľom podľa nich bol A., Stavebno – montážny podnik Ž. a nie žalovaný. To napokon zodpovedá aj tvrdeniu žalovaného, že žalobcovi žiaden hliník nevydal ani neodoslal a ani čiastočne tak sporný záväzok neplnil.

Z uvedených skutočností vyplýva, že žalobca v čase vydania listiny, ani neskôr neskladoval hliník, ktorý by patril firme A.. Potvrďuje to výpoveď svedka, že nikdy nevlastnil hliník, ktorý by bol uložený v priestoroch žalovaného. Postupu odvolacieho súdu, z pohľadu § 213 O. s. p., nemožno nič vytknúť. O tom, či žalovaný skladoval hliník, patriaci firme A., súd prvého stupňa neurobil žiaden skutkový záver (ani pôvodnom rozhodnutí). Neobstojí preto námietka žalobcu, že na základe súdom prvého stupňa vykonaných dôkazov došiel odvolací súd k inému skutkovému zisteniu, ako súd prvého stupňa. Žiada sa upozorniť, že prevažnú časť dôkazov, resp. dôkazných prostriedkov predstavujú listiny, ktoré sú obsahom spisu a ktoré mal odvolací súd k dispozícii rovnako, ako súd prvého stupňa. Majúc pochybnosti o úplnosti dokazovania, odvolací súd dokazovanie sám doplnil výsluchom svedka a s prihliadnutím na ostatné dôkazy došiel k správne skutkovému zisteniu, ktoré aj podľa dovolacieho súdu má dostatočný podklad vo vykonanom dokazovaní.

Vychádzajúc zo záveru, že žalovaný nemal v opatere tovar, ktorý patril firme A., nemohla mu vzniknúť povinnosť vydať ho žalobcovi, a to ani s prihliadnutím na skutočnosť, že v potvrdení podal nepravdivú informáciu, že uvedený tovar pre firmu A. skladuje. Odvolací súd došiel k správne záveru, že žalobca nemá právo na vydanie žalovaných vecí (tovaru) a správne rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu zamietol.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech. Má preto právo na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1, § 243b ods. 4 a § 243i ods. 2 O. s. p. Podľa § 151 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd však došiel k záveru, že vznik sporu v značnej miere zapríčinil žalovaný tým, že v potvrdení podal nesprávnu informáciu. Odvolací súd považuje uvedenú skutočnosť za hodnú osobitného zreteľa podľa § 150 O. s. p. a úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2009

JUDr. Peter Dukes, v. r.
predseda senátu